

„Ha valahol a világ egyik sarkán vernek egy gyermeket, azért is hibásak vagyunk, mert nem tettünk még eleget.”

Az Istenhez való közeledés számunkra azt jelenti, hogy azt cselekedjük, amit általában emberségnek, jellemnek neveznek a szó leg-szorosabb és legnemesebb értelmében. Mi Istennel nem az eredendő bűn oldaláról beszélgetünk, hanem úgy, mint gyermek a megbocsátó édesapjával. És Isten közeledni fog hozzátok... Ő mindig velünk van.

Ne csak a szenvedés, a megrendítő valóság letagadhatatlan ténye, a koporsó, ne csak a csalódás, félelem indítson el Istenhez, de közeledj Hozzá örömdben és sikereidben egyaránt. „Ha az erdőszélen összetört madártojásra bukkansz, ne sírass meg annak sorsát, hanem gondold az abból szárnyra kelő dalos madárra, mely tovább zengi az élet diadalát a romok fölött.” Szíved és tiszta értelméd együttérző melegével közelíts a gond és baj romjai alatt nyögő felebarátodhoz, lehelj életet a holtnak tűnő lelkekbe, és legyen az életed örök életre kelés. Szíved és lelked legyen antenna, amely tőled felebarátodig feszül, és vedd észre, hogy más is ember, társad, akinek boldogságáért, nyugalmáért, békéjéért felelőssé tett az Isten. Amen.

DR. SZÁSZ DÉNES

PRÉDIKÁCIÓVÁZLATOK

Zsid 11,6

Istennek tetszeni

Mi legtöbben emberek arra törekszünk, hogy társainknak tetszedjünk. És valószínű ez legtöbb cselekedetünknek a mozgató rugója. Már a kisgyermek is tetszeni akar. Még csupán pár éves és már tudja mi a szép. Csak bizonyos ruhaféléket hajlandó magára venni. Ifjú korban: lépésünk, testtartásunk, mozgásunk, beszédünk, vagy hallgatásunk által tetszeni akarunk, többeknek, vagy csupáncsak egyetlen egynek, a kiválasztottnak. Borbély, fodrász, azért ügyeskedik fejünkön, szabó, varrónő testünkön, kozmetikus vagy sebész arcunkon, hogy másnak, valakinek tetszedjünk. És ez a tetszeni akarás sokszor igen sok költségbe kerül. Mikor ez a jellemvonás veszít intenzitásából, tudd meg, közel van a lesekedő öregség, vagy a még ennél is rosszabb: a halál.

Ösztönösen rájön iskolázás nélkül is mindenki arra: hogyan lehet másnak tetszeni. Üdeség, szépség, kellem, jószág, külső és belső energia, erő, bátorság azok, amik által tetszedhetünk másoknak. De arra is rájön mindenki: mi az, ami által lehetetlen másoknak tetszeni: szögletesség, durvaság, renyhesség, elhanyagoltság, rendtelenség, tunyaság, tisztátalanság, külső és belső erő, jellem hiánya.

A vallásos ember nemcsak társainak, de Istennek is akart mindig tetszeni. A zsidó vallásban azok a külső jelek, rituális szokások, az imádkozás, az áldozás szertartásai ennek a tetszésnek érdekében alakultak ki.

Mózes a hegyen, Istennel társalgó, a törvényfogalmazó, életszabályozó próféta arra törekedett, hogy megfogalmazza azokat a cselekvési normákat, melyek által az ember elnyerheti Isten tetszését. Ezért szabályozta olyan nagy körültekintéssel az imádkozás, az áldozás, a böjtölés, az alamizsnaosztás, a körülmetélkedés, a házasodás, elválás stb. külső látható és belső lelki kellékeit. Lényegében Jézus is ezt az utat követte, azzal a különbséggel, hogy Ő a külsőségek helyett a lélek tisztaságát, a szellem emelkedettségét, tehát a belső kellékeket tartotta az Istennek való tetszés feltételeinek. Ezért adja tanácsul: Ne imádkozzál feltűnést keresve az utca szögletén, hanem menj be a te legbelsőbb szobádba... Ne kürtöltess alamizsnaosztás közben... Ne tudja a te balkezed... Isten nem gyönyörködik a véres áldozatokban, Ő a szívet nézi... A betű öl, a lélek az ami megelevenít. Általában a hitet tartja a tetszés kellékének. Minden lehetséges a hívőnek — vallja. A félnék szívűeket így ostromozza: Kicsinyhitűek, mit féltetek, hogy van, hogy nincsen hitetek. Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag. De pályafutása végső szakaszában egyre határozottabban kerül előtérbe tanításában a cselekedet fontossága: Nem mindenki, aki azt mondja: Uram, Uram, menyen be a mennyeknek országába, hanem aki cselekszi az én Atyám akaratát.

Sokszor eltűnődöm azon: Milyen is lehetett Jézus hite? És egyre inkább meggyőződöm: Ő nem hitt a próféták bosszúálló, személy- és nemzetválogató, csodákban megjelenő Istenében. Amint egyebek közt a tékozló fiúról szóló példázat bizonyítja: Istent Atyának, jóságos és megbocsátó hatalomnak, léleknek fogta fel, aki útra engedi a gyermeket, de az azon való járás módozatait gyermekére, az emberre bízta. Ad neki szabad akaratot, de utána odahelyezi a születési adottságok, az alkat, az idő és a tér, a történelmi, társadalmi feltételek korlátait. Aki azokba beleütközik, ám lássa; de ha megtér véres fejjel, roncsolt szívvel, előtte még mindig nyitva a hazatérés nyitott kapuja. Benne vagyunk, élünk és mozgunk... Sem magasság, sem mélység el nem szakíthat az Ő szerelmétől...

Emberök és gyülekezetek a különböző helyeken és időben sokféleleképpen akartak Istennek tetszeni. A remeték az erdőbe, pusztába való elvonulással, elmélyedéssel akartak Istennek tetszeni. Az oszlopszentek, a mártírok, a zarándokok mind a maguk módján szellemi és lelki alkatuknak megfelelően akartak Istennek tetszeni. A zarándoknak, a búcsújáróknak, a keresztes lovagoknak, az inkvizítoroknak, a máglyagyújtogatóknak, mind, mind megvolt a maguk elképzelése arról: hogyan lehet Istennek tetszeni. Mondanunk sem kell, hitünk szerint az Isten közömbös, annak kellett lennie az ember ilyen tetszelgésével szemben.

Egy elbeszélésben szó van egy emberről, aki vakon született, s aki mégis tökéletes biztonsággal járt az utcán és sikerrel végezte minden feladatát. Hogyan lehet ez, hiszen fehér hályog fedi a szemét — csodálkoztak az emberek. Próbálták megfejteni titkát. Nem sikerült. Hozzámentek és tudakolták. Ő zárt ajakkal néma maradt. De egyszer valaki nagy pénzeszeget helyezett kilátásba, ha a titkát elárulja. És az ember kifecsegte titkát: Bárhol jár, egy fénynyaláb jelenik meg előtte, abban a fénynyalábban egy szelíd bárányalak. Az megy a szűkség szerint előtte és vezet mindenfelé. De ahogy kifecsegte a titkot, a fénynyaláb többé nem fényeskedett neki, a bárány sohasem jelent

meg előtte. Magába roskadtan, kifosztottan, vakon élte le hátralevő életét.

A mi hitünk is egy ilyen fénynyaláb. Benne Jézus szelleme. Ha ezt bemocskoljuk, eltűnik a fénynyaláb, a hit, magunkra hagy Jézus vezérlő szelleme. Vakon és magánosan kell várnunk az örök sötétséget.

Ti azonban ne így cselekedjete. Ámen.

A kárvallott

Mt 16,26

Gyermekkoromból őrizek néhány érdekes élményt. Az egyik ez: Nyílik a kapu. Belép egy ember. Az arca szomorú. Alázatosan köszön. Elmondja a baját. Kér. Leégett a háza, csúre. Elpusztult az állata. Gabonáját elverte a jég. Földjét elmosta a víz. Pecsétes írást dörgöl a kételkedők orra alá. Apám belemerít a szuszékba, ad. Sokszor este érkezik. Az igénye még nagyobb. Fekvőhely, vacsora is esedékes lenne. Én sokszor kételkedem: hátha csaló, szélhámos. Anyám megnyugtat: mindenféleképpen kárvallott, aki kér. Vagy eszét itta el, vagy erejét, vagy nincs becsülete, hogy munkát kapjon. Az Isten nem bánja, ha adunk.

Azóta a kárvallott arca úgy él bennem, mint képzőművészeti téma, amit érdemes és meg kell örökíteni. Akit sajnálni kell. Azóta tudom, hogy nemcsak az kárvallott, akinek a háza elég, földjét elmossa az ár, akinek kezét, lábát elüti a golyó, de az is, akiben megbillen a lelki egyensúly, aki alkalmatlanná vált arra, hogy a saját lábán megálljon az életben.

Ez az alapige a lelkiekben való kárvallásról beszél, azokról, akik anyagiak miatt vallanak kárt a lelkükben.

Feltűnő jelenség a mi korunkban az emberi igények megnövekedése. Egy költő szép versét olvasom. A címe: *Nekem is*. Elmondja benne, hogy gyermekkorában a szomszédban játszottak. Estefelé a cselédlány kalácsot hozott a házi gyerekeknek, de nekik nem adott. A két testvérgyereket szemét elfutotta a könny. Hazáig meg sem álltak. Sikongva és követelve tépték anyjuk szoknyáját: nekem is kell, nekem is. Nem követem tovább a vers gondolatmenetét. Csak azt bizonygatom, hogy a gyermek könnyes követelése a felnőttekre is sokszor jellemző volt.

Valahol a szülők még életükben szétosztották javaikat a gyermekek között, és a javak korlátozottak voltak, de az igények kimeríthetetlenek, a csalódott gyermek követelőzve siránkozott: nekem is kell, nekem is. A betevő falatért esdeklő koldus, a jussából kitagadott ember egyformán követelőzött: nekem is kell, nekem is. Ma is csak ez a helyzet. Amit a kirakatban meglát a pénzes vásárló: nekem is kell... 20 évvel ezelőtt a rádióra mondtuk: nekem is! 15 évvel ezelőtt a televízióra, 10 évvel ezelőtt az autóra, napjainkban a külföldi kirándulásokra... Rángatjuk egyre sors-anyánk szoknyáját: nekem is kell, nekem is. Arany János szép sora jut eszembe ilyenkor: Földi ember kevéssel beéri, vágyait ha kevesebb méri. Diogenész a hordóban is

boldog volt s a kívánságai iránt tudakozódó Nagy Sándortól csak azt kérte: Állj félre a nyílás elől, hogy süssön a nap. Éppen a vágyak túlzott kielégítése közben vall kárt lelkében az ember. Ha sorsanyánk elfordul tőlünk és megtagadja kívánságainkat, nem kellene azért mostoha gyermekeknek tekintenünk magunkat, mert így, vagy amúgy kárpótol az Isten.

Farmudzi nevű perzsa költő írja:

„En és szívem szegénységünk dacára,
nem vágyunk kincsre, melynek bűn az ára.
Mert jobb, ha mély mocsárba fojt az Isten,
mint ronda bérért kérni, hogy segítsen.
Szabad, kevély sas inkább hal meg éhen,
mintsem baglyok közt hulladékon éljen.“

Jelenlétemben két ember éppen e vers lényegéről vitázott, a gondolatot kiterjesztve eképpen: Az étellel szemben igényesek, vagy igénytelenek legyünk? Ha nem követeljük az ételtől jussainkat, bizonyára nem is fog adni sohasem, — így az egyik. Követelni semmit sem lehet, különösen pedig olyant, ami becsületes munkával el nem érhető, — így a másik. És bizonyára az utóbbinak nagyobb igaza volt.

Arra törekedjünk, hogy örüljünk mindennek, amit az életben kapunk. „Kis hópelyhek az örömök, szitáló halk szíromcsodák, melyen át Isten szól: Jövök.“ Örüljünk, ha nem vagyunk a lélek kárvallottai. Amen.

A megelégedettség — elégedetlenség

Fil 4,11

Pál egyik térítői útján szűkségre jutott. Ruhája megkopott, teste lesoványodott. A Filippi-beliek szíve megesett nélkülözésén. Küldöncöt bocsátanak útra, hogy vigyen részére élelmet, pénzt, ruhát. Ő megkapja a küldeményt. Köszönőlevelet ír, magasztalja a Filippi-belieket, akik a nyomorúságának egyedül voltak részesei. Közli velük, hogy mindenben ismerős: megaláztatásban, bővelkedésben, szűkölködésben, mindenre van ereje, mert Jézus szelleme megerősíti. Megtanulta, hogy azokban, amelyekben van, megelégedett legyen.

Pál még egy másik alkalommal is szólott a megelégedésről: nagy ajándék az istenfélelem megelégedéssel. Most megfordítja és kiegészíti a gondolatot. Nagy ajándék a megelégedés istenfélelemmel és ember-szeretettel.

Elmélkedjünk mi is egy keveset a megelégedésről.

Láttam embert, aki elhanyagolt, rossz házban lakott. Körülötte új házakat építettek, alakítottak. Őt is biztatták az építésre, de csak legyintett: jó az, a nagyapám is abban lakott, engem kiszolgál, majd, aki utánam jön . . .

Láttam embert, aki elhanyagolt öltözetben járt. Bár tisztességes keresete volt, a külsejére alig áldozott, kopottan és igénytelenül járt még ünnepnap is. Az emberek csodálkoztak és sajnálkoztak rajta.

Láttam embert, aki bár iskolát járt, könyvet soha nem vett a kezébe, az újságot is csak tűzgyújtani, vagy csomagolni használta. Még hivalkodott is a szellemi szegénységével: meg vagyok elégedve azzal, amit tudok, ha a nevemet leírhatom.

Láttam embert, akinek minden mindegy volt a munkahelyén is, munkaeszköze, beosztása, teljesítménye megfelelt az igényeinek.

Jó ez a megelégedettség? — kérdeztem magamban. Nem jó. Káros az egyénre és közösségre egyaránt.

Láttam embert, aki állandóan elégedetlen volt. Az időjárással, hogy miért süt a nap, miért esik, miért van hideg. Munkája soha sem volt megfelelő. Láttam embert, aki soha sem volt megelégedve a keresetével. Panaszolt, hogy őt becsapják, kihasználják, félrevezetik. Maga és családja nélkülözött, nem tudta, hogy a beosztástól és nem a keresettől függ csupán a megélhetésünk.

Láttam embert, aki folyton zúgolódott a sorsa ellen és hajtogatta: ha ekkor és itt, ezt vagy amazt csináltam volna... Mindig máshol szeretett volna lenni, mint ahol éppen volt, mást szeretett volna csinálni, mint amit tehetett, elégedetlenül kereste önmagát, otthonát, a megálmodott és üldözött élményeit.

Es ismét kérdeve kérdeztem: jó ez az elégedetlenség? Éppen olyan káros, mint a túlzott megelégedés.

Milyenek legyünk hát? Egyik vagy másik? Mindkettő, és egyik sem teljesen.

Önmagunkkal, teljesítményeinkkel, a közösség érdekében kifejtett munkánkkal soha se legyünk teljesen megelégedve, mindig többre sarkaljuk magunkat.

Amit egyszer elhibáztunk, amit jóvátenni soha sem lesz alkalmunk, azzal béküljünk meg, ne elégedetlenkedjünk, ne emésszük magunk és más idegzetét.

Sok országban nincs ipar, fejletlen a mezőgazdaság, alacsony a szellemi színvonal. Néhány embert ha hatalmába kerít a termékeny elégedetlenség, lassan megváltozik az ország, az emberek állapota.

Egy költő szépen fejezte ki ezt a gondolatot:

Míg élek épít az időm
Akár egy beton házat,
Vasvázaim követelően
a jövőbe kiállnak.

A csonkaság sebként sajog
és folyton tette lázít
s így tető alá juthatok
a sarkaló halálig.

Az elmondottak szerint cselekedjetek. Ámen.

A teherhordozás

Gal 6,2

Pár évvel ezelőtt két alpinista, névszerint Hilary és Fencing, a Mount Everest megmászására vállalkozott. Amikor rettenetes szélfúvás közben a csúc közelébe értek, a veszély fokozódása miatt, egymást 6 m. hosszú kötéllel megkötötték. Ha egyik esni fog, a másik saját élete árán is próbálja fenntartani, ha pedig esni muszáj, mindketten eszenek, élve és halva közös legyen a sorsuk. Mikor már látták a csúcst

még megesküdtek arra: soha senkinek nem árulják el, hogy közülök melyik lépett először a „világ homlokára“, csak együtt, egymás segítségével juthatnak fel, csak egyforma lehet a dicsőség is, amely a teljesítmény után övezni fogja őket. Bravúros hegymászásukról bárhol beszélnek, ezért van, hogy csak együtt emlegetik, egyforma tisztelet övezi őket.

A csúcs felé haladva le lehet zuhanni, vissza lehet esni, el lehet pusztulni. Meg kell biztosítanunk egymást. Hozzá kell kötnünk szorosan életünket a társak életéhez. Egymásba kell fogóznunk, egymás terhét magunkra kell vennünk, ha csúcsra akarunk érni.

Amíg kicsi volt a csúcs, magunkra is elindulhattunk. De a csúcsok megnöttek. A múltban voltak magános elmélkedők, gondolkodók, bölcsek, remeték, akik sok vergődésen, csalódáson át jutottak el valamely gondolat megvalósításához.

A mi korunkban egy ember ereje, esze, keze nem elégséges a nagy feladatra. Valamikor hallottam azt a népi bölcsességet az ácsmesterséggel kapcsolatban: „Egy ács: nem ács, két ács: fél ács, három ács: egy ács.“ Helyesen utalt ez a mondás a célszerű munkamegosztásra. Minden feladatot ma többen, jobban és gyorsabban lehet elvégezni.

A régi székely kalákarendszernek ma is sok hagyománya él falun házépítés és más munkavégzés esetében. Az egyik faluban egy embernek eltört a lába. Emiatt késett a kapálással. Örömmel szemléltem, hogy a földműves társak mikor a maguk parcelláját elvégezték, hívás és biztatás nélkül mentek és beálltak az illető parcellájába és kapálták a kukoricáját, hogy annak hátramaradása ne legyen. Egymás terhét hordozták...

Milyen szép példáját láttuk a nemzetközi összefogásnak a világűr meghódításaért, ill. felderítéséért folytatott küzdelemben. A világ két legnagyobb ipari hatalmassága, a Szovjetunió és az Egyesült Államok közös rakétarendszert dolgozott ki. Az űrhajósokat közösen képezték ki, a közös igyekezet eredményeként az űrben a rakéták összekapcsolódtak, megtették a kezdeményezést arra felé, hogy a földön is a szívek is összekapcsolódjanak.

Ugyanezt látjuk a Duna menti népek életében megnyilvánulni. Gondoljunk a vaskapui vízierőműre. Gondoljunk a több ezer kilométerről keletről érkező gázvezetésekre, gondoljunk a folyók szabályozására, amellyel a másik ország árterületét is védeni akarják áradások alkalmával. Gondoljunk a szakember-cserékre, a nyersanyag-ellátásra stb.

A magatok helyén ti is ezt munkáljátok. Ámen.

A hit növelése

Lk 17,5

Ezen a napon Jézus a megbocsátásról beszélt. „Ha egy napon 7-szer vétkezik ellened és hozzád tér mondván: megbántam, megbocsáss neki.“ Valószínű, hogy valamelyik tanítványnak ellenvetése volt: Vajon valóban megjavul ekként a gonosz, az ismétlődő megbocsátást nem tekinti-e gyengeség jelének; a jósággal mindig visszaélnek, a megbocsátás újabb rosszra sarkalja a bűnöst. Jézus így szólhatott: Ne

veszítétek el hiteteket az emberekben. „Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag... És mondanák az apostolok az Úrnak: Növeljed a mi hitünket.”

Tavasza van. Minden nőni igyekszik. A gyom és a nemes növény versenyre kél, a kapa alig tud közbeférkőzni. A madárvilágban: tavasszal egy pár jön, ősszel egy sereg távozik. Az erdő, mező vadjai tavasszal kevesen vannak, őszire egy falka sündörög.

Van-e nagyobb öröme a szülőnek, ha növekszik a gyermeke. A gyermeknek a köszönését így fogadják: nagyot nőj. Bár minden évben új ruha kell részére, a szülő szívesen hozza meg ezt az áldozatot. Ha elakad a növekedésben: orvos, gyógyszer segédletét kéri, veszik igénybe. Az Egészségtani Intézet statisztikai adatai azt igazolják, hogy az utóbbi 25 évben a 3 éves gyerekek 2,5 cm-el, a 15 éves fiúk átlag 10 cm-el nőttek nagyobbra, mint negyedszázados elődeik voltak. Az ember minden szempontból növekedőben van. Filmezések alkalmával próbálják egy-egy régi hős páncélingét, vértjét feladni a mai megszemélyesítőjére és nem megy fel. Jobb táplálkozás, helyesebb testedzés, orvosi irányítás folytán egyre nagyobb lesz az ember. A sportteljesítménye. Az ember alkotásai is egyre nagyobbra nőnek. Házak, utak, gyárak stb. esetében ugyanezt látjuk.

Az emberiség növekedésével kapcsolatosan nemcsak az ember fizikai teljesítménybeli ill. szellemi, civilizációs növekedését kell serkenteni, de növelni kell az emberben a szeretetet, hogy ne a malthusianus eszmék alkalmazásával gyérítsék majd Isten remek alkotását, az embert, de a szeretet testvériesen ossza meg a föld javait a nélkülözők között.

A növekedésnek sajátos időszeke van: a tavasz. Az emberben levő erényeket is tavasszal, gyermek és ifjúkorban kell nevelni, növelni az emberben. Növények, állatok életében a mesterséges növesztő szerek, módszerek egész rendszere érvényesül.

Hogyan lehet növelni az emberben a hitet, szeretetet? Rousseau a természetben való szemlélődést, szépség óceánjában való elmerülést ajánlja erre a célra. Van, aki azt mondja, a szenvedés növeli bennünk a hitet, ez visz közel a csillagokhoz. Kétségtelenül az árvizek, földrengések, halálközelségek mindig fokozták, növelték az emberben a hitet. Szerencsére ezek ritka alkalmak. A nagy világcsodák, a világ szerkezetéről alkotott, egyre bővülő ismereteink, a természeti jelenségek mellett a harangszó, az orgonaszó, prédikáció, a Biblia, mind hozzájárulhat hitünk növekedéséhez. Karácsony Benő napi félórai csillagnézést ajánl minden embernek. Én e mellé még bár egy félórai templomlátogatást javasolnék. Így cselekedjeteK. Ámen.

Közel van az Úr

Zsolt 34,19

Jó közel lakni egy forráshoz, melynek gyógyvize betegségünkre hat, egy tóhoz, melynek vizében nyári hőség idején hűsölhetünk, egy csúcshoz, amelyről messzi vidékek felé jó a kilátás, a szülőhöz, a

testvérhez, aki segít, az iskolához, ahová gyermekünknek naponta járni kell, a kórházhoz, ahol hirtelen bajunkban megoperálhatnak stb. Miért jó az említettekhez közel lenni? Mert biztonság, erő, gyönyörűség, szeretet fakad részünkre a közellétekből.

De mi a közel, vagy a távol manapság? A hamar és a könnyen elérhető volt eddig a közel. Korunk civilizációja igen megváltoztatta az ezzel kapcsolatos fogalmainkat. Földi, vízi, légi járművek sokasága hozza közel azt, ami eddig távol volt.

A közelség is csak akkor ér valamit, ha bármikor együttléte válhatik, ha nem áll valami az utunkba, ha nem tornyosul közénk a gyűlölség sziklafala. Néha a szomszéd, vagy a testvér is lehet olyan közel, hogy a lélegzetét is halljuk, de egyben olyan távol is, hogy soha sem tudunk hozzá elérkezni. Lehetünk egy méterre is az eszterhéjtől és mégis meg kell áznunk, lehetünk egy arasznyira az élelemtől és mégis étlen kell halnunk. Emberi vonatkozásban a szeretet oldja fel a távolságokat, a gátlásokat, a korlátokat.

Akit eddig csak a csillagarcú menny szépségeiben csodáltunk, most közel jön hozzánk, vigasztaló lelkével s enyhületet küld a sebzett lélekre. Egy történetet olvastam, a már halott száguldó riporter, Egon Ervin Kisch könyvéből: Párizsba érkezik egy téli este. Észreveszi egy plakáton: a világhírű hegedűművész, Jehudi Menuhin fellép egy színházban. Azonnal ott terem és jegyet próbál vásárolni. De nincs. Semmi pénzért nem juthat hozzá. Bosszúsan megy haza a szalodába, egy darabig olvas, majd elalszik. Egyszer arra ébred, hogy valaki hegedül a szomszéd szobában. Ki lehet ez a tapintatlan ember, ilyenkor? Felveszi a telefont és felhívja a kapust, figyelmezteti, hogy álmából felzavarták. A kapus azonnal intézkedik, a hegedűszó megszűnik. Másnap a kapusszobában kérdi a kapustól: Ki volt az a személy, aki álmomból felzavart? Háta mögött szól egy bocsánatkérő hang: Én voltam, Jehudi Menuhin és bocsásson meg tapintatlanságomért. Az író röstelkedve: Ó, én szerencsétlen, a tegnap minden pénzt megadtam volna a belépőjegyért, hogy önt meghallgassam. Mikor pedig közelemben hegedült és ingyenesen, én elhallgattattam. Istennel is így vagyunk néha. Közelünkben van és nem érezzük jelenlétét. Szól hozzánk és nem értjük a hangját.

Hozzátok is közel van az Úr, csak figyeljétek hangját, fogadjátok el sugalmazását. Ámen.

EGYHÁZI ÉLET

DR. SZABÓ ÁRPÁD

INTERKONFESSZIONÁLIS TEOLÓGIAI KONFERENCIA BUKAREST —
1976. MÁJUS 11.

Az év első ilyen jellegű összefoglalásának az adott különleges jelentőséget, hogy az Egyházak Világtanácsának a múlt év őszén tartott Nairobi-i nagygyűlése után a hazai egyházak vezetői és teológusai most találkoztak először, hogy kiértékeljék a nagygyűlés munkálatait és eredményeit.

A konferencián részt vettek az ortodox egyház magas rangú képviselői, élükön dr. Nicolae Corneanu metropolitával, a protestáns egyházak püspökei, köztük dr. Kovács Lajos, az ortodox és protestáns teológiai intézetek rektorai és tanárai, bukaresti ortodox és protestáns lelkészek és doktorjelöltek.

Dr. Mircea Chialda bukaresti rektor megnyitójában kiemelte a hazai interkonfessionális teológiai konferenciák jelentőségét mind egyházi-teológiai, mind társadalmi-hazafias téren. Egyházaink testvéri kapcsolatai és a hazai ökumenizmus keretében ezek a több mint egy évtizedes múltra visszatekintő konferenciák lényegesen hozzájárultak egymás jobb megismeréséhez és megértéséhez. Komoly segítséget nyújtottak, hogy egyházaink közös álláspontot alakítsanak ki a jelenkori világ kérdéseivel szemben, amelyek ugyanakkor a keresztény egyházak problémái is. Ezek a konferenciák ugyanakkor értékes támogatást adtak lelkészeinknek, hogy szolgálataikkal kapcsolódjanak bele még cselekvőbbben az új társadalmat építő népünk életébe s a világ népeinek azon törekvésébe, amelyet a béke és együttműködés, a szabadság és függetlenség megvalósítása érdekében kifejtének.

A konferencián három előadás hangzott el. A főtémát Dumitru Popescu bukaresti prorektor előadása képezte: *Az Egyházak Világtanácsának Nairobi-ban tartott V. Nagygyűlése. Eredmények és kilátások* címen. A nagygyűlés központi témája *A Jézus Krisztusról szóló bizonyágtétel ma* volt. Előadó hangsúlyozta, hogy ugyanarról a Jézus Krisztusról minden kor embere számára a maga korának társadalmi-kulturális viszonyai között kell bizonyágot tenni. Ezért, ha a bizonyágtételek különbözőek is, a magában élő ember törekvései és létkérdései mind egységet és közösséget találnak az egyetlen Jézus képben. A rasszizmus, a férfiak és nők közötti megkülönböztetés, a nacionalizmus, a társadalmi igazságtalanságok és egyenlőtlenségek mind eltorzítják ezt a képet. A keresztény egyházak csak akkor töltik be történelmi hivatásukat, ha bizonyágtétevéseikből kicsendül Isten szeretete minden ember iránt.

A második előadást dr. Lengyel Loránd tartotta: *A Nagygyűlés V. munkacsoportjának tevékenysége és annak tükröződése a többi munkacsoportok és a közgyűlés munkálataiban* címen. Az V. munkacsoport témája *Az igazságtalanság szerkezete és a szabadságért folytatott harc* volt. Az emberi jogokat komolyan veszélyeztető számos olyan jelenséggel találkozunk a jelenkori világ életében, amelyek éles ellenében vannak Isten akaratával s ezért a keresztény egyházaknak fel kell venniük a harcot velük szemben. Előadása második részében foglalkozott azokkal a megnyilvánulásokkal, amelyek hazánk elleni támadást jelentettek Béki Zoltán észak-amerikai nyug. református püspök részéről. A hazai küldöttség protestáns képviselői méltóképpen válaszoltak ezekre a hamis vádakra és kimutatták, hogy országunkban a nemzetiségek és egyházak teljes szabadságot élveznek s ugyanazokkal a jogokkal bírnak, amelyeket az Alkotmány biztosít minden állampolgár részére. Azok az emberi jogok, amelyek biztosítása érdekében a Nagygyűlés felemelte szavát, hazánkban a sokoldalúan fejlett szocialista társadalmi rend által mind megvalósultak.

A harmadik előadást Dumitru Abrudan szebeni lektor tartotta *A Nairobi-i Nagygyűlés teológiai szempontjai* címen.